

Pia Kjærsgaard (FP):

Umiddelbart kan jeg da godt se, at der er meget godt i dette lovforslag fra socialministeren. Princippet om, at en eller anden rådgiver eller behandler fra et offentligt kontor skal skønne, hvad en anden person kan få af hjælp, er en utilfredsstillende løsning. Det er mennesker, der skal skønne, og selvfølgelig skønnes der forskert og forskelligt fra kontor til kontor.

Så er spørgsmålet nu, om det bliver bedre, hvis der fastsættes præcise rammer for ydelserne som efter det foreliggende lovforslag, hvor der er tre faste ydelser: grundydelse, boligtillæg og børnetillæg. Hvis der nu lægges faste rammer ind, så rammes de, der har et større behov for hjælp, medens de, der før har klaret sig for mindre, vil få mere eller det samme som hidtil.

Det står i bemærkningerne til lovforslaget, at der er 14 kommuner, der har afprøvet forsøget med at yde forbigående hjælp efter regler, der fraviger bestemmelserne i bistandslovens § 37. Resultatet af denne afprøvning er altså, at hvis denne ordning gennemføres, vil meromkostningerne blive 31 mill. kr. i 1987, 42 mill. kr. i 1988 og så fremdeles. Hvordan hænger disse tal sammen med regeringens udtalelser om, at man forventer nedgang i arbejdsløsheden og dermed forhåbentlig også færre på bistandshjælp? Hvorfor forventer man så fra socialministerens side, at beløbet vil vokse med ikke mindre end 5 mill. kr. på et år?

Jeg vil også godt stille socialministeren det spørgsmål, som jeg finder lige så interessant, nemlig hvad et forenklet system resulterer i af personalebesparelse. Det kan da ikke være rigtigt, som der henvises til i den skriftlige fremsættelse, at man beholder det samme antal ansatte ved at overflytte det sparede personale til andre opgaver. Kan man virkelig trylle arbejde frem til disse personer, og hvilke områder tales der om i rapporten fra følgegruppen?

Et tredje spørgsmål er, hvad det er for kompenserende besparelser, ministeren vil lade modsvare merudgifterne. Selv om disse ikke er endeligt fastlagt, kan ministeren vel give en rettesnor at gå efter. Det vil det også være interessant at få svar på.

Der er sikkert mange andre spørgsmål, der vil komme op til overfladen under udvalgsar-

bejdet. Det kan jeg også forstå på de øvrige ordførere, så indtil da vil jeg sige, at fremskridtspartiet vil stille sig henholdende til dette lovforslag, og på god radikal vis vil vi i første omgang hverken sige ja eller nej til forslaget, men afvente udvalgsarbejdets resultater og afklaringer, og derfor nøjes vi i dag med et måske.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for de bemærkninger, der er faldet. Jeg vil selvfølgelig sige mest tak til dem, der har givet tilslutning.

Der er nu det epokegørende – jeg vil godt have lov til at bruge så stærkt et ord – der er nu det epokegørende, synes jeg, ved den debat, vi har haft her i dag, at det jo har været helt gennemgående, at man har været enig i princippet, i sigtet om, at der skal være nogle mere faste ydelser. Det betragter jeg ærligt talt som epokegørende i den forstand, at da man vedtog bistandsloven, som flere partier, mit eget inklusive, stod bag, så mente man jo, at man gennem et skønsprincip havde fundet den bedste løsning.

Jeg synes, det er det befriende ved debatten i dag, at vi i virkeligheden erkender, at sådanne bedste løsninger kan vi næsten aldrig finde på et spørgsmål, der involverer mennesker. Derfor synes jeg, der er noget epokegørende i, at selve sigtet, selve princippet med retsbestemte ydelser, altså er noget, der er bred tilslutning til.

Før jeg kommenterer de enkelte ordføreres indlæg, vil jeg fremhæve nogle af de ting, som også blev nævnt i nogle af ordførernes indlæg. Der skal ikke være nogen tvivl om, at det vigtigste set fra min side er, at vi kan komme i en situation, hvor der ikke som i dag er et direkte krav om, at man skal gå ind i enkeltmenneskers privatøkonomi på en meget detaljeret facon. Jeg tror, det ville være svært at nå til det ideelle mål, at vi kan få et bistandssystem, hvor folk i alle henseender føler, at de kan ranke ryggen, for de henvender sig jo, fordi de står i problemer. Men ikke desto mindre mener jeg, det er et godt skridt på vejen, at man kan komme netop i denne retning med et retsbestemt princip, hvor man ikke skal gå ned i detaljer i folks privatøkonomi.